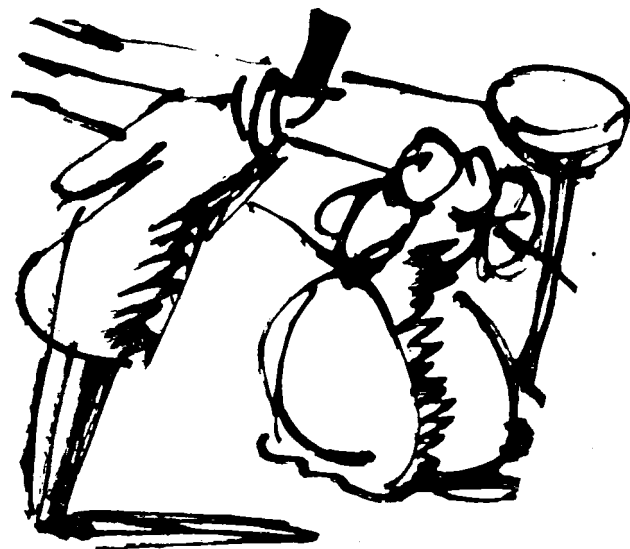

A főherceg lovagjai

Ötven esztendeje, 1933. május 12-én halt meg Krúdy Gyula. Szindbádra emlékezünk itt következő, kötetben eddig még nem jelent írásával és a két hozzá írott verssel.

Papp Oszkár Krúdy-illusztrációi

Juhász Gyula

KRÚDY GYULÁNAK

Gordonkahangja sírvavigadásnak
Mesélsz nekünk igaz magyar mesét,
Hogy megszépül szavadra mind a bánat
S tündéri távlat lesz a messzeség

Mágus szemeddel múltból feligézed
Az elporlott vig gavallérokat
És mosolyognak újra régi szépek,
Kiket már csöndes, vén öskert fogad.

A te szavadra, édes bús szavadra
Sírjából támad a vörös apát
És fölharsog holt magyarok haragja
És újra zúg az ősi, szittyá vád.

Te simogatod hangod bársonyával
Megint életre Zoltánkát, szegényt
És Júliát, selyemben és topánban
S magyar múltunk sok bús kísértetét.

Mesélj, mesélj, duruzsolj és dörömbölj,
Magyar szemöldökfánál magasabb,
Mesédre hadd csituljon és örüljön
A magyar árva, aki csonka, rab.

Gordonkahangján sírvavigadásnak
Csak mondj tovább igaz magyar mesét,
Így vége lesz tán az éjszakának
S hajnalra pirkad majd e szürkeség!

Károlyi Amy

IN MEMORIAM

Hát elporzott a könnyű kis kocsí,
elvágtatott.
Az égen sávot, alig láthatót
hagyott:
akár vizet ketté szelő
gyors hajó
vagy csónak orra, a nádat ketté
hajlító.
Hozzád éppen keskeny, füst-szerű
út vezet.
A víz, a nád, a lég bezárul,
ég veled.